

prima instanță – (Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău) L.Ursu

instanța de apel – (Curtea de Apel Chișinău) V.Pruteanu, L.Popova, A.Gavrilița

ÎNCHEIERE

22 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadî
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către societatea cu răspundere limitată „Inima Codrului”,

în pricina civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Inima Codrului” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău privind contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2016 prin care s-a respins apelul societății cu răspundere limitată „Inima Codrului” și s-a menținut hotărârea judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 17 iulie 2015,

c o n s t a t ă :

La 10 februarie 2015 societatea cu răspundere limitată „Inima Codrului” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe municipiul Chișinău, solicitând anularea Actului nr.1-659875 din 26 noiembrie 2014, anularea deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat pe municipiul Chișinău nr.2304/12 din 18 decembrie 2014 prin care s-a aplicat societății cu răspundere limitată Inima Codrului amenda în mărime de 10000 lei pentru neprezentarea la prima cerere documentele necesare organului fiscal, conform prevederilor art.253 alin.1) din Codul fiscal și anularea deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat pe municipiul Chișinău nr.19 din 29 ianuarie 2015, prin care s-a respins ca neîntemeiată contestația înaintată de contribuabilul societatea cu răspundere limitată „Inima Codrului”.

În motivarea cererii a indicat că la 26 noiembrie 2014, Direcția generală de Control Fiscal pe mun. Chișinău, în lipsa administratorului societății cu răspundere limitată „Inima Codrului”, au efectuat un control la fața locului, în cantina din incinta Preturii sectorului Buiucani, municipiul Chișinău, care este gestionată de către societatea cu răspundere limitată „Inima Codrului”.

În rezultatul controlului a fost întocmit Actul cu nr.659875 din 26 noiembrie 2014, în care a indicat că societatea cu răspundere limitată „Inima Codrului” nu dispune de documente de proveniență a mărfii și anume, pâine, precum și că nu au prezentat la prima cerință documentele solicitate. Actul în cauză nu se cunoaște unde a fost întocmit, deoarece nu este semnat de nici un reprezentant al societății cu răspundere limitată „Inima Codrului” și nici de martori oculari.

La 03 decembrie 2014 societatea cu răspundere limitată „Inima Codrului” a contestat prealabil actul de control, însă la 18 decembrie 2014, șeful adjunct al Inspectoratului Fiscal de Stat pe municipiul Chișinău a emis decizia nr.2304/3/12 prin care a fost aplicată amenda în mărime de 10 000 lei.

La 26 decembrie 2014 societatea cu răspundere limitată „Inima Codrului” a contestat decizia nr.2304/3/12, însă la 29 ianuarie 2015, a fost emisă decizia nr.19, prin care contestația a fost respinsă.

A mai indicat că tot ce este menționat în actele contestate, nu corespunde adevărului și se bazează pe date false, în lipsa probelor, neconfirmate de martori.

Prin hotărârea judecătorei Rîșcani, municipiul Chișinău, din 17 iulie 2015, cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Inima Codrului” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe municipiul Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ a fost respinsă ca fiind nefondată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 22 iulie 2015 societatea cu răspundere limitată „Inima Codrului” a depus apel nemotivat, ulterior la 27 octombrie 2015 a depus apel motivat, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii judecătorei Rîșcani, municipiul Chișinău, din 17 iulie 2015 și emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 noiembrie 2015 a fost respins apelul declarat de societatea cu răspundere limitată „Inima Codrului” și a fost menținută hotărârea judecătorei Rîșcani municipiul Chișinău din 17 iulie 2015.

La 20 ianuarie 2016 societatea cu răspundere limitată „Inima Codrului” a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 noiembrie 2015, solicitând casarea deciziei recurate și a hotărârii instanței de fond, pronunțarea unei hotărâri prin care să fie anulate actele administrative contestate.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 20 aprilie 2016 s-a admis recursul declarat de societatea cu răspundere limitată „Inima Codrului”. S-a casat integral decizia Curții de Apel Chișinău din 24 noiembrie 2015 și s-a remis pricina la rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, într-un alt complet de judecători.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2016 a fost respins apelul declarat de societatea cu răspundere limitată „Inima Codrului” și s-a menținut hotărârea judecătorei Rîșcani municipiul Chișinău din 17 iulie 2015.

La 05 ianuarie 2017 societatea cu răspundere limitată „Inima Codrului” a declarat recurs prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii judecătorei Rîșcani municipiul Chișinău din 17 iulie 2015 și deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2016 ca ilegală și emiterea unei noi decizii de admitere a cererii de chemare în judecată.

Recurentul a depus cerere de recurs în temeiul art. 432, alin. (2), lit. a) și c) Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de

drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a interpretat în mod eronat legea.

În motivarea cererii de recurs a indicat că, hotărârea primei instanțe relevă o insuficientă analiză a probatoriului administrat în cauză ce a condus la reținerea unei situații de fapt inexacte, deciziile instanțelor ierarhic inferioare sunt neîntemeiate, emise cu aplicarea eronată atât a legislației naționale cât și internaționale.

Sușține recurentul că controlul a fost efectuat în lipsa administratorul întreprinderii în baza unor acte false care nu corespund adevărului, nu sunt probate prin nimic și astfel există îndoieli referitor la aplicarea la caz a art.253 alin.1) din Codul fiscal.

Prin referința depusă la 17 martie 2017 Inspectoratul Fiscal de Stat mun. Chișinău a invocat că decizia instanței de apel este întemeiată și legală, iar argumentele invocate de către recurent poartă un caracter declarativ și nu se încadrează în prevederile art.432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă. A pledat pentru inadmisibilitatea recursului.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 07 decembrie 2016.

Potrivit scrisorii de comunicare copia deciziei a fost expediată părților la 11 ianuarie 2017 (f.d.206), iar la materialele cauzei lipsește dovada recepționării acesteia de către părți.

Potrivit prevederilor art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost depusă la 05 ianuarie 2017, respectiv recursul se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

În cererea de recurs nu se indică o încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanțele ierarhic inferioare de judecată s-au pronunțat.

De asemenea se reține că, dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Suplimentar, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea *Botten v. Norway*, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

Conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmers c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de societatea cu răspundere limitată „Inima Codrului” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de societatea cu răspundere limitată „Inima Codrului” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari